

Чужа іпостась

Пам'яті видатного
українського актора
Богдана СТУПКИ

67

Коли йде той, хто обертав Землю, вона розгублено ніяковіє, пробуксовує, ледь не зісковзує з орбіти.

Богдан Ступка осиротив Землю. І стало страшно за планету, в якій поменшало одним рушієм. На народження когось, адекватного йому, доведеться чекати довго. Такі актори-глиби приходять у цей світ раз на сто років. Утім, мабуть, рідше.

Знання про його хворобу парадоксально співіснувало з невірою в його незабарний відхід у небуття. Так не вірять у це хіба що найближчі родичі, сподіваючись на велике диво. А Богдан Сильвестрович нібито не хотів нікого тієї віри позбавляти: грав і грав одну роль за одною, не скидаючи темпу, не даючи приводу для сумніву у своєму безсмерті. Обертаючи Землю з тією самою імпульсивністю. Але без ривків, без публічної роздратованості. Кожен рух у житті й на сцені гідний лева, що впевнений у правоті свого інстинкту.

Емоції градом – винятково всередині ролі. На людях вони табуйовані. Це – наслідок щеплення на кшталт того, що роблять від віспи. Львівство в крові: особливий мікс генетики й виховання, який не давав Ступці дозволу на публічний душевний ексгібіціонізм і зберігав лицедійську силу для творчості.

Віра в безсмертя видатного актора спиралася й на уявлення про нього, створене в глядачів ним самим: Ступка – вічний двигун. Він, як і ця Земля, що її рухав, здавалося, ніколи не зупиниться. Сто ролей – не межа. Чекайте, буде більше... І ось у чому ще феномен Ступки: калейдоскоп перевтілень, множення образів планку якості не знижували. Богдан Сильвестрович викладався в кожній ролі, ніби грав востаннє. Щоразу рвав душу, крав серце без жодного натяку на жаль до себе. І цим ще більше виколісував упевненість сторонніх у тому, що нежиття – чужа, не його іпостась.

Численні рядки, що писалися рік у рік, з прем'єри у прем'єру, виливалися в одне довге оспівчення в коханні. Під ним поставив би підпис будь-який шанувальник цього великого таланту.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

P. S. Збережена в пам'яті похвала від Богдана Ступки – для автора пожиттєве крило, якому не страшні отруйні стріли недоброзичливців. Дякую Вам за це крило, Богдане Сильвестровичу!

